

[Landbrugsministeren.]

fældet. Men heroverfor må man sige, at den omstændighed, at man samler produktionen på stadig større og større enheder; i sig selv teoretisk medfører en større smittefare. Dette må opvejes af, at man til gengæld har så stærke bestemmelser om behandling og kontrol også på de enkelte virksomheder, og jeg er kommet til det resultat, at jeg er enig i, hvad veterinærdirektoratet har givet udtryk for, og jeg er taknemlig for, at man blandt folketingets partier er nået til den samme opfattelse, og takker for den givne tilslutning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov for Grønland om erhvervs-mæssig uddannelse.

(Lovforslaget (nr. 63) findes i tillæg A. sp. 1441, fremsættelsen i tidenden sp. 1034).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Carl P. Jensen: I sin fremsættelse af lovforslag om erhvervs-mæssig uddannelse i Grønland siger ministeren, at lovforslaget med stor tilfredshed er tiltrådt af Grønlands landsråd. Jeg tror, jeg kan tale for samtlige ordførere, når jeg siger, at netop landsrådets stilling til ethvert forslag, der vedrører grønlandske anliggender, er meget afgørende for arbejdet her i tinget.

I reglen har vi kunnet følge et lovforslags tilblivelse gennem den forudgående forelæg-

gelse og forhandling i landsrådet, hvor vi gennem landsrådsreferaterne har kunnet gøre os bekendt med de særlige grønlandske problemer, der har ligget til grund for, at lovforslaget har fået netop den udformning, som vi skal tage stilling til her i tinget. Der har ofte været tale om en procedure, som har forløbet gennem 1 eller 2 år, måske endnu længere, når bortses fra rene afgiftslove. Jeg mener at have læst landsrådsreferaterne meget grundigt, senest fra forårshandlingerne i 1970, senere referater foreligger ikke. Jeg har ikke kunnet finde noget netop om dette lovforslag, og det kan naturligvis skyldes, at spørgsmålet først har været behandlet i landsrådet i den lige afsluttede samling. I så fald vil jeg sætte pris på, at vi får lejlighed til at gøre os bekendt med motiveringen for den af ministeren omtalte store tilfredshed, der skulle være kommet til udtryk i landsrådet.

Men også uden at have læst landsrådsforhandlingerne står det klart, at den grønlandske skoledirektion, der gennem årene, man kan næsten sige ad bagdøren, har påtaget sig administrationen af den erhvervs-mæssige uddannelse, nu er nået dertil, hvor den må melde fra. For mig står det sådan, at skolevæsenet, der jo har haft en meget eksplosiv udvikling i dagens Grønland — der lægges jo ikke skjul på i lovforslagets bemærkninger, at det er ministeriet herne-de, der sammen med skoledirektionen i Grønland har aktioneret, måske i højere grad, end det er et landsrådsinitiativ — efterhånden er kommet til den meget nærliggende, og jeg vil gerne føje til meget velbe-grundede opfattelse, at det kontor under skoledirektionen i Grønland, der har haft erhvervsuddannelse som sagsområde, og som har haft en særlig leder for området, nu må flyttes bort fra skoledirektionens arbejdsområde.

At dette ikke betyder noget i retning af en egentlig nyorientering eller en ændret målsætning for erhvervsuddannelsen, turde fremgå af den stigning, der påregnes i de kommende år på denne konto. Den er, som

[Carl P. Jensen.]

det siges i bemærkningerne, upåvirket af, om forslaget vedtages eller ej. Det vil kun medføre en direkte udgift på rundt regnet 100.000 kr. Det drejer sig om lønnen til en eller to kontorassistenter og så forskellen mellem den løn, den nuværende leder af skoledirektionens erhvervsuddannelseskantor har, og lønnen til den kommende direktør — for en direktortitel skal med i den nye ordning, så der bliver et direktorat.

Når jeg tænker på den nuværende finansministers tidligere interesse for og ikke altid lige saglige kritik ved sin gennemgang af netop Grønlandsministeriets personaleoversigt, skal der ikke megen fantasi til at forestille sig, hvad han ville have sagt, hvis det havde været mig, der i sin tid var kommet med et forslag om et nyt direktorat i Grønland.

Om denne organisationsform i øvrigt er den rigtige, kan der nok sættes et spørgsmålstegn ved. Det skal jeg lade stå hen, til jeg har fået nærmere kendskab til, hvad der skjuler sig bag den omtalte store tilfredshed i landsrådet med netop den her foreslåede form. Jeg mener, landsrådet må have haft meget vægtige grunde til at lade et så specielt grønlandsk anliggende blive en statsopgave. Nu er jeg ganske klar over, at det er staten, der skal bestride udgifterne, det er et spørgsmål om refusion, men her bliver det direkte en statsopgave, hvor landsrådet alene er repræsenteret med ét medlem ud af en direktion på syv medlemmer.

Jeg er naturligvis enig, når det i bemærkningerne siges, at den funktion, der her er tale om, forudsætter en meget snæver kontakt til arbejdsmarkedet. Man bemærker, at der også er taget hensyn dertil, idet arbejds- og socialdirektøren skal være det syvende medlem af den nye direktion. Men lige så naturligt det er, at skoledirektionen aflastes, ja, helt fritages for denne særlige opgave i et samfund med en så hastig udvikling, som der er tale om, lige så naturligt ville det have været — netop ud fra den saglige motivering, der er anført: den meget snævre kontakt til arbejdsmarkedet — om man havde lagt det særlige erhvervsuddannelseskantor under arbejds- og socialdirektoratet.

Jeg underkender ikke opgaven, men at der skal være tale om et nyt direktorat med

en direktør i spidsen, turde vel være et spørgsmål. Når man sammenligner opgaven med en arbejds- og socialdirektørs arbejdsområde, må man i hvert fald i konsekvens heraf kalde den nye arbejds- og socialdirektør for generaldirektør. Så kan man lade fantasien spille, når det drejer sig om at finde en titel til direktørerne for den kgl. grønlandske handel og Grønlands tekniske organisation, for de må da endnu højere op på rangstigen.

Her ved denne førstebehandling skal vi naturligvis ikke gå i enkeltheder, men jeg kan ikke lade være at pege på, at lovforslagets § 1 har et meget rimeligt indhold, ja, vel endog et indhold, der kan fortolkes sådan, at man skal tilstræbe en uddannelse, der tager sigte på, som det også siges i bemærkningerne, at give den grønlandske befolkning en erhvervsuddannelse, hvorved den kan kvalificere sig til at bestride de stillinger og besætte de arbejdspladser, der hidtil har været besat af udsendt arbejdskraft. Det kan der siges meget om, og jeg har selv gennem årene sagt ikke så lidt om det.

Når det drejer sig om den udsendte arbejdskraft inden for bygge- og anlægssektoren — det er jo den, der i talmæssig henseende udgør den største part af de udsendte — glemmer man ofte, at en betydelig part af den udsendte arbejdskraft er tillært arbejdskraft, dvs. ikke-faglært i lærlingelovens forstand. Det er den arbejdskraft, der udfører hovedparten af det montagebyggeri, der foregår her i landet. Men læser man bemærkningerne til § 1, er det, som om man her vil lægge hovedvægten på at uddanne en så kvalificeret arbejdskraft i Grønland, at den næsten kan blive en slags eksportvare. Vi har nok lyttet lidt for meget til dem, der fortæller os, at vi må vogte os for ikke at give de unge grønlandere en uddannelse, der virker diskriminerende i forhold til den, vi giver unge i Danmark — som om alle unge i Danmark gik rundt med en højere uddannelse og i hvert fald et svendebrev var det ringeste, man kunne have for at klare sig henede.

Også i Grønland må man satse på en grundlæggende uddannelse, som er anvendelig uden en overbygning til løsning af dagens opgaver i Grønland, men som der kan bygges videre på, bl. a. hvis man søger sin fremtid andre steder end i Grønland. Det

[Carl P. Jensen.]

kan og bør gøres i Grønland, således at vi ikke i Grønland lægger kimen til en uddannelsesform, der i sin konsekvens indebærer opbygning af de snævre faggrænser, som vi kender alt for godt, og som ikke hører hjemme i et moderne samfund. Det er et problem, som jeg gentagne gange har peget på i Grønlandsrådet. Vi er nu så langt fremme med at løse den fysiske opgave, vi har haft i Grønland, at vi nu har tid til at tænke os om. Det opfordrer jeg til at vi gør, når vi behandler dette forslag.

Lembourn: Grønlandsministerens forslag om erhvervsmæssig uddannelse anser det konservative folkeparti for at være et godt initiativ til at få intensiveret erhvervsuddannelsen i Grønland.

Ministeren begrundet i fremsættelsestalen sit lovforslag med, at man skal give den grønlandske befolkning muligheder for uddannelse i en sådan grad, at den efterhånden selv kan bestride de fleste hverv i Grønland. Dette synspunkt har jeg stor sympati for.

Omkostningerne på de 100.000 kr. er jo ikke store sager. Der kan blive et økonomisk krav af større dimensioner, når man først kommer i gang med en mere omfattende erhvervsuddannelse. Derom vil jeg gerne principielt sige, at skulle man komme i en situation, hvor man støder hovedet mod et investeringsloft og ikke kan imødekomme behovene på uddannelsesområdet, bør man prioritere uddannelsesomkostningerne, også erhvervsuddannelsesomkostningerne, højest. Skulle det så betyde, at nogle tekniske investeringer bliver udskudt en smule, er der nok ikke sket så megen skade ved det. I så fald får man lidt bedre balance mellem udviklingstempo og uddannelsesniveau.

Det konservative folkeparti kan anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Holger Hansen: Vi kan fra venstre tiltræde, at der nu skabes faste rammer om erhvervsuddannelsens administration — det er jo sådan set det egentlige indhold i det lovforslag, der her foreligger — og at man dermed slutter op bag de bestræbelser, der gøres herved og på anden vis for at gøre uddannelsessystemet deroppe hensigtsmæs-

sigt og så veltilpasset det samfund, det skal eksistere i, som muligt.

Det er betydningsfuldt, at vi her søger at drage erhvervene og erhvervenes organisationer med i arbejdet. Jeg tror, vi i udvalget gør klogt i at tage en grundig drøftelse af dette forslag for at se, om det nye organ, som her kaldes et direktorat eller en direktion, har fået den rigtige betegnelse — altså lidt de samme betragtninger, som tidligere er gjort gældende. Det forekommer mig, at betegnelserne ikke helt stemmer med formålet og dets dimensioner. Lige så vel gælder disse betragtninger, hvad angår lederen af den administration, der hermed skal institueres.

Men jeg kan anbefale forslaget til en grundig udvalgsbehandling og vedtagelse her i tinget.

Svend Haugaard: Det radikale venstre kan også anbefale alle hovedlinjerne i forslaget. Vi mener, at det er meget afgørende for Grønlands videre udbygning, at der gives gode muligheder for erhvervsmæssig uddannelse. Det lægger vi meget stærk vægt på.

Jeg mener også, vi skal benytte lejligheden til at understrege, at vi er parat til at gøre alt for, at den grønlandske befolkning i stærkt stigende tempo mere direkte får andel i det grønlandske erhvervsliv selv med risiko for, at det kan gå lidt langsommere i en overgangsperiode. På lang sigt er det efter vor mening det eneste rigtige.

Vi mener også, at vi skal være parat til på visse områder at søge genvej til hurtig uddannelse, så man kommer hurtigere i gang, selv om man så i første omgang kan risikere ikke at komme helt på højde med dansk standard. Vi kan jo koble mulighederne for en god efteruddannelse til.

I den forbindelse lægger jeg stor vægt på lovforslagets § 2, stk. 4, hvorved der gives mulighed for ansættelse af konsulenter til undervisning og vejledning. Det er et ønske, som jeg personlig længe har næret og gang på gang fremhævet som noget meget vigtigt, og derfor glæder jeg mig over, at det nu endelig kan blive til virkelighed. Jeg mener, det er noget, der er meget stort behov for, og jeg vil gerne understrege, at det specielt skal være for den grønlandske befolkning, hvilket efter min mening helt rigtigt understreges i bemærkningerne. Herved skulle der

[Svend Haugaard.]

være mulighed for, at man kan komme bort fra det handicap, som mindre erfaring, mindre grundlæggende uddannelse, mindre kendskab til det danske sprog og mindre indleven i et teknisk samfund i det hele taget i høj grad har været for den grønlandske befolkning. Jeg mener, at det i en sådan situation er fuldt ud berettiget, om man foretager en vis diskrimination over for de danske tilflyttere til Grønland.

Jeg mener også, det i høj grad er nødvendigt med en koordinering på området. Grønland er jo et meget stort område, og det kan på grund af de store afstande være lidt svært at vide, hvad den ene gør i forhold til den anden. Derfor finder jeg en koordinering helt berettiget og nødvendig, både når det gælder den erhvervsmæssige grunduddannelse og i høj grad med hensyn til korte kursus. Jeg har f. eks. haft lejlighed til at konstatere, at nogle truckkursus nok kunne have været tilrettelagt betydelig mere hensigtsmæssigt, hvis der havde været foretaget en samlet planlægning for hele området.

På et enkelt punkt er vi betænkelige: „Direktion“ og „direktør“ vil vi nok bede om at få ændret til en mindre kostbar benævnelse. Det er noget, som hører hjemme i et udvalg, men jeg vil gerne på nuværende tidspunkt tage forbehold og anmode om, at man finder et lavere niveau for disse benævnelser.

Som helhed er der fra vor side tilslutning. Jeg synes, der kan være grund til at udtale en anerkendelse af den skoledirektion, som har klaret det meget pænt hidtil; men alligevel er det rigtigt, at man nu finder en anden form.

Vivike: Jeg vil gerne hilse lovforslaget velkommen, men jeg må indrømme, at jeg har lidt anmærkninger til det.

En af de ting, jeg ikke rigtig kan forstå, er, at arbejds- og socialdirektoratet ikke bliver repræsenteret i det direktorat, som nu skal oprettes i forbindelse med erhvervsuddannelsen. En repræsentant for dette direktorat kunne sådan set gå i stedet for landshøvdingen over Grønland. Det er ikke helt nødvendigt, at han sidder dér. Det er, som om man stadig væk vil have denne dirigering henedefra, idet landshøvdingen jo sid-

der i så godt som alle de forskellige udvalg deroppe.

Nu var hr. Svend Haugaard inde på spørgsmålet om konsulenthjælp, og det er udmærket. Tanken om konsulenthjælp er jo simpelt hen opstået, fordi vi har erfaret, at de grønlandske erhvervsdrivende, håndværksmestre og andre ikke rigtig kunne klare sig i konkurrencen over for danskerne, som breder sig i uhyggelig grad deroppe. Men ifølge lovforslaget skal konsulenthjælpen være gratis, også for danskerne. De er i forvejen meget begunstiget. De er begunstiget af, at de får lån til 4 pct.s rente, de betaler ikke skat som andre, og nu skal de altså også have gratis konsulenthjælp. Så kunne man sige, at hvis det kun var grønlænderne, der fik denne konsulenthjælp, var det diskrimination mod danskerne. Jeg ved godt, at der står i bemærkningerne, at man fortrinsvis skal give den til grønlændere, men jeg havde altså gerne set, at det stod i selve loven.

Hvad diskriminering angår, er der i praksis — og praksis er nu det mest afgørende — igennem årene foregået diskriminering af grønlænderne, fordi de simpelt hen i kraft af manglende uddannelse og lignende ikke har kunnet tage konkurrencen op med danske håndværksmestre, danske forretningsdrivende osv. Det mener jeg: man kunne bøde på ved, at danske erhvervsdrivende måtte betale for denne konsulenthjælp, hvis de ville have den. Vi løber den risiko, at udbygningen, udviklingen af Grønland bliver til større fordel for danskere end for grønlændere. Så kan man trøste sig med, at når det regner på præsten, drypper det på degen, men det er en dårlig trøst.

Må jeg endelig sige med hensyn til erhvervsuddannelsen, at skulle vi ikke nu, da vi har dette lovforslag, overveje at afskaffe mesterlæren på Grønland?

Bortset fra disse bemærkninger er socialistisk folkeparti velvilligt indstillet over for forslaget.

Rosing: Det er for os grønlandske repræsentanter i folketinget en tilfredsstillelse, at dette lovforslag nu endelig er forelagt. Ret at sige burde det have været fremme allerede i midten af 1960erne, fordi behovet for en større og mere koncentreret erhvervsud-

[Rosing.]

dannelse allerede dengang var en kendsger-ning.

Som det tydeligt fremgår af ministerens forelæggelse, er den stedlige ledelse af skolevæsenet i Grønland under opbygning, men opgaven er på grund af den grønlandske befolknings hurtige forøgelse stor, krævende og eksperimenterende. Det har indtil nu været en lovlig stor mundfuld for skolevæsenet i Grønland også at have erhvervsuddannelsen under sig. Den bør på grund af den igangværende udvikling og efter grønlandsk ønske og behov ligge i faste rammer og planlægges således, at den kan blive fleksibel, så uddannelsen kan finde sted, hvor mulighederne findes. I lovforslaget gives der sådanne muligheder.

Vi har store ångange i disse år og vil få endnu større i tiden fremover. Denne ungdom har krav på og behov for en god uddannelse og beskæftigelse. Politisk har vi ønsket en stigende anvendelse af grønlandsk arbejdskraft i selve Grønland samt en fuldgyldig erhvervsuddannelse for de grønlændere, der i den kommende tid også kan søge arbejde uden for Grønland. Vi har erkendt, at vi grønlændere af ganske naturlige årsager har svært ved at deltage i privatiseringen af erhvervene. Alt dette er de vigtige grunde til den nyskabelse, som lovforslaget giver udtryk for.

Foruden effektiviseringen af erhvervsuddannelsen har vi også grund til at udtrykke vor tilfredshed med, at der ifølge forslaget § 2, stk. 4, kan ansættes de konsulenter, som vi i flere år har kæmpet for at få indført i Grønland. Det er vort håb, at denne bestemmelse bliver ført ud i livet snarest muligt til gavn for de grønlændere, der har startet eller vil starte et eller andet foretagende.

Derudover bemyndiges ministeren for Grønland til at fastsætte nærmere regler om ydelse af økonomisk støtte til de uddannelsessøgende. Dette er også et nødvendigt led i erhvervsuddannelsen, så der kan skabes mere faste og ensartede regler på dette område.

Lovforslagets økonomiske konsekvenser i forhold til skabelsen af tilfredsstillende og betryggende forhold inden for erhvervsuddannelsen er små.

Jeg skal ikke sige mere om detaljerne i

lovforslaget. Sådanne hører til udvalgsarbejdet. Jeg vil blot nævne benævnelsen „direktør“ og „direktion“ og dennes sammensætning. Det kan vi drøfte i udvalg.

Med disse få ord vil de to folketingsmedlemmer, der er valgt i Grønland, anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Ministeren for Grønland (A. C. Normann): Jeg har glædet mig over den almindelige tilslutning til lovforslaget og vil bare komme med et par korte kommentarer til noget af det, der er sagt.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen ønskede at se referatet af forhandlingerne i landsrådet. Det finder jeg ganske naturligt, og jeg skal søge at fremskaffe referatet til udvalgsmedlemmerne, så snart det er muligt.

Både det ærede medlem og det ærede medlem hr. Rosing, det ærede medlem hr. Svend Haugaard og det ærede medlem hr. Holger Hansen har nævnt spørgsmålet om, hvorvidt det var for fint et navn, vi nu havde givet det råd, der skal stå bag ved skolen, om vi skal kalde det direktorat eller noget andet. Herom vil jeg gerne sige, at jeg nu ikke har mit sjæleliv så frygtelig stærkt engageret i, hvad man kalder det. Det væsentlige består i, hvordan man får denne skoling effektiviseret mest muligt, så jeg er villig til i udvalget at drøfte spørgsmålet om direktorat eller ikke. Men jeg vil gerne erindre om, at den uddannelsesform, der her tænkes udbygget, anser jeg for så væsentlig, at jeg egentlig ikke kan se, at der er megen grund til at give den et beskednere navn end de andre direktorater, vi har i Grønland. Nu er det jo sådan, at arbejds- og socialdirektoratet er landsrådets direktorat, og som rigtigt nævnt af det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, er dette her statens. Jeg lægger overordentlig stor vægt på den faglige uddannelses videre udvikling, men jeg er som sagt villig til at diskutere den side af sagen i det udvalg, jeg forstås bliver nedsat. Jeg prioriterer det, ligesom det ærede medlem hr. Lembourn gjorde, meget, meget højt. Jeg finder, det er en væsentlig og vigtig nydannelse.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nævnedes, at landsrådet kun havde ét medlem, og ville vel dermed tilkendegive, at han

[Ministeren for Grønland.]

syntes, det var for ringe en indflydelse at give landsrådet. Nu vil jeg gerne erindre om, at de faglige organisationer i Grønland, fiskernes og fangernes organisation og de to organisationer på arbejdsmarkedet, arbejderne og arbejdsgiverne, hver har et medlem i direktoratet — hvis det nu bliver det navn, vi skal bruge — således at den grønlandske indflydelse nok er tilgodeset ganske stærkt i betragtning af, at også de fødte medlemmer jo da bor i Grønland og står i et nært samarbejdsforhold til landsrådet og de øvrige instanser, ikke mindst på skoleområdet.

Der er ikke ved lovforslaget, siger jeg i anledning af det ærede medlem hr. Carl P. Jensens øvrige bemærkninger, taget stilling til selve uddannelsens indhold, men kun til administrationen af erhvervsuddannelsen.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Svend Haugaard og glad for, at det ærede medlem understreger, at det er en meget væsentlig nydannelse, at vi nu får mulighed for at ansætte konsulenter til hjælp for de erhvervsdrivende i Grønland. Det er meningen, at de også skal kunne bistå tilvandrede erhvervsfolk, men det er nok rigtigt, at der først og fremmest er tænkt på grønlænderne. Jeg nævner det i anledning af det ærede medlem hr. Vivikes bemærkninger. I alt fald er det rigtigt, når det er fremhævet fra flere sider, at der er et ganske overordentlig stort behov derfor, og jeg tror, at det vil komme til at vise sig at være meget nyttigt, at vi har fået dette med.

Jeg takker også det ærede medlem hr. Rosing såvel som de øvrige ordførere for tilslutning. Denne førstebehandling giver mig en forhåbning om, at vi kan få denne lov ført igennem, uden at det behøver at tage alt for lang tid. Jeg vil naturligvis gerne have den sat i kraft så snart som muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg

det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedlæggelse af hjemmeværnet [af Morten Lange m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. IV) findes i tillæg A. sp. 1439, fremsættelsen i tidenden sp. 1200).

Forslaget sattes til forhandling.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Det bedste, jeg kan sige om forslaget, er, at det er særdeles kort og klart. Det korte understreges af indholdet: forslaget fylder 1½ linje, bemærkningerne det samme, og begrundelsen for, at de 70.000 hjemmeværnsmedlemmer skal træde ud i uvirksomhed, er på 20 linjer, så kort er det i hvert fald.

Jeg har forstået den meget korte fremsættelsestale således, at hr. Morten Lange ikke ved denne lejlighed ønsker at diskutere vor forskellige stilling til forsvarsspørgsmålet, og jeg kan give ham ret i, at det ikke har noget særligt formål. Vi bliver nok ikke enige på noget tidspunkt i den sag og er det i hvert fald ikke nu.

Jeg har forstået begrundelsen sådan, at det ikke så meget er et spørgsmål, om man ønsker et forsvar eller ej, men at forslagsstillerne begrundelse for at ville nedlægge hjemmeværnet er, at man ikke tillægger det nogen militær værdi. Heri er jeg ganske uenig med forslagsstillerne. De opgaver, som påhviler hjemmeværnet, drejer sig især om bevogtnings-, sikrings- og overvågningsopgaver, der må løses under alle omstændigheder, hvis man ønsker at have et beredskab. Ifølge hjemmeværnsloven er hjemmeværnet en del af det militære forsvar og deltager som sådan i løsningen af de opgaver, der påhviler værnene. Som særlig vigtige opgaver for hjemmeværnet i denne forbindelse skal jeg nævne beskyttelsen af de civile anlæg, der i krigstid vil være af vital betydning for samfundet, såsom elværker, vej- og jernbaneknudepunkter og telekommunikationsanlæg. Hjemmeværnet må jeg derfor betragte som et meget vigtigt led i det mili-